

15 Νοεμβρίου, 1989

[ΧΑΤΖΗΤΣΑΓΓΑΡΗΣ, Δ/στής]

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΑΡΘΡΟ 146 ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ.

ΑΝΔΡΕΑΣ ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ,

Αιτητής,

v.

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΥΔΑΤΟΠΡΟΜΗΘΕΙΑΣ ΛΕΜΕΣΟΥ,

Καθ' ου η αίτηση.

(Υπόθεση Αρ. 44/89)

Υπάλληλοι — Προαγωγές — Προϊστάμενος Τμήματος — Σύσταση — Απαιτείται ειδική αιτιολογία διά ποίον λόγο το αρμόδιο όργανο την παρεγνώρισε — Εν απουσία αιτιολογίας, προκλιπτούσης από τα πρακτικά, η επίδικη απόφαση ακυρώνεται.

Στην παρούσα υπόθεση ο αιτών, που είχε συσταθεί από το Διευθυντή του Συμβουλίου Υδατοπρομηθείας Λεμεσού, προσβάλλει την πράξη του Συμβουλίου να διορίσει το ενδιαφερόμενο πρόσωπο. Στα σχετικά πρακτικά το Συμβούλιο απλώς ανέγραψε ότι άκουσε τις απόψεις του Διευθυντή. Στα πρακτικά δεν περιλήφθηκε οποιαδήποτε αιτιολογία, γιατί το Συμβούλιο δεν ακολούθησε τη σύσταση του Διευθυντή.

Το Ανώτατο Δικαστήριο, αφού αναφέρθηκε στη νομολογία ότι οι αποφάσεις του Συμβουλίου για προαγωγή υπαλλήλων εμπίπτουν στο δημόσιο δίκαιο και επομένως μπορούν να αποτελέσουν αντικείμενο προσφυγής, αγύρωσε την επίδικη απόφαση λόγω ελλείψεως ειδικής αιτιολογίας γιατί παραγνωρίσθηκε η σύσταση του Διευθυντή.

Η επίδικη απόφαση ακυρώνεται χωρίς διαταγή για έξοδα.

Αναφερόμενες υποθέσεις:

5 Ποταμίτης ν. Συμβουλίου Υδατοπρομήθειας Λεμεσού (1983) 3 Α.Α.Δ. 1121,

Ιωάννου ν. Συμβουλίου Υδατοπρομήθειας Λεμεσού (1984) 3 Α.Α.Δ. 728,

10 Κωνσταντίνου ν. Συμβουλίου Υδατοπρομήθειας Λεμεσού (1989) 3 Α.Α.Δ. 1676,

Μακροίδης ν. Δημοκρατίας (1983) 3 Α.Α.Δ. 622,

Δημοκρατία ν. Χαρή (1985) 3 Α.Α.Δ. 106.

15 Φιλοθέου και Άλλοι ν. Δημοκρατίας (1985) 3 Α.Α.Δ. 662,

Haris v. Republic (1989) 3 C.L.R. 147.

Σταύρου ν. Δημοκρατίας (1989) 3 Α.Α.Δ. 1206.

20

Προσφυγή.

25 Προσφυγή εναντίον της απόφασης του Συμβουλίου Υδατοπρομήθειας Λεμεσού με την οποία προήγαγε το ενδιαφερόμενο μέρος στη θέση Εσωτερικού Ελεγκτή αντί του αιτητή.

Α. Σ. Αγγελίδης, για τον Αιτητή.

30

Σ. Μακροαίτ, για τον Καθ' ου η αίτηση.

Γ. Στυλιανίδης για Ε. Ευσταθίου, για το Ενδιαφερόμενο μέρος.

35

ΧΑΤΖΗΤΣΑΓΓΑΡΗΣ, Δ.: Ανάγνωσε την ακόλουθη απόφαση. Ο αιτητής, με την παρούσα προσφυγή προσβάλλει την απόφαση του Συμβουλίου Υδατοπρομήθειας Λεμεσού (καθ' ου η αίτηση) με την οποία προήγαγε το ενδιαφερόμενο μέρος Πέτρο Αποστόλου στη θέση Εσωτερικού Ελεγκτή.

40

Το Συμβούλιο Υδατοπρομήθειας Λεμεσού, όπως και τα άλλα Συμβούλια Υδατοπρομήθειας, ρυθμίζεται από τις διατά-

Ξεις του Περί Υδατοπρομήθειας (Δημοτικές και Άλλες Περιοχές) Νόμου, Κεφ.350 και είναι επιφορτισμένο με δημόσιο σκοπό, δηλαδή τον έλεγχο και τη διαχείριση της ύδρευσης της περιοχής. Οι αποφάσεις του Συμβουλίου αναφορικά με το διορισμό ή την προαγωγή των υπαλλήλων του διέπονται από το δημόσιο δίκαιο και μπορούν να αποτελέσουν αντικείμενο προσφυγής δυνάμει του άρθρου 146.1 του Συντάγματος: **Ποταμίτης ν. Συμβουλίου Υδατοπρομήθειας Λεμεσού (1983) 3 Α.Α.Δ. 1121, Ιωάννου ν. Συμβουλίου Υδατοπρομήθειας Λεμεσού (1984) 3 Α.Α.Δ. 728, Κωνσταντίνου ν. Συμβουλίου Υδατοπρομήθειας Λεμεσού (1989) 3 Α.Α.Δ. 1676.**

Ο αιτητής είναι στην υπηρεσία του Συμβουλίου από τον Αύγουστο 63 και προάχθηκε στη θέση Ανώτερου Γραφέα την 1.5.82. Το ενδιαφερόμενο μέρος είναι στην υπηρεσία από τον Αύγουστο 1963 και προάχθηκε στη θέση Ανώτερου Γραφέα την 1.10.81.

Η θέση Εσωτερικού Ελεγκτή που είναι θέση προαγωγής, προκηρύχθηκε στις 14.10.1988. Σαν αποτέλεσμα υπέβαλαν αίτηση 4 υποψήφιοι που κατείχαν τη θέση Ανώτερου Γραφέα, μεταξύ των οποίων ο αιτητής και το ενδιαφερόμενο μέρος. Το παράρτημα C της ένστασης περιέχει συγκριτικό πίνακα με τα ονόματα των υποψηφίων, την ημερομηνία πρόσληψης και τη μόρφωσή τους, καθώς και σύσταση από το Λογιστή του Συμβουλίου η οποία σύστηνε τον αιτητή.

Ακολούθησε η συνεδρία του Συμβουλίου την 1.12.88 κατά την οποία εξετάστηκαν οι αιτήσεις. Ακούστηκαν αντίθετες απόψεις από δύο μέλη του Συμβουλίου ως προς τον καταλληλότερο υποψήφιο για τη θέση και μετά από μυστική ψηφοφορία αποφάσισαν την προαγωγή του ενδιαφερόμενου μέρους στη θέση Εσωτερικού Ελεγκτή από 1.12.88.

Ο κύριος λόγος ακύρωσης που προβάλλει ο δικηγόρος του αιτητή είναι το γεγονός ότι ενώ αναφέρεται στα πρακτικά της συνεδρίας του Συμβουλίου ότι "άκουσε την άποψη και εισήγηση του Διευθυντή" πουθενά δεν αναφέρει γιατί δεν ακολούθησε αυτή τη σύσταση.

Ο δικηγόρος του καθ' ου η αίτηση προβάλλει το γενικό επιχείρημα ότι όταν θέση είναι χαμηλή στην ιεραρχία, δε χρειάζε-

ται οποιαδήποτε ειδική αιτιολογία και η συνοπτική διαδικασία σε τέτοιες περιπτώσεις είναι δικαιολογημένη.

5 Δε συμφωνώ με τον ισχυρισμό του δικηγόρου του καθ' ου η αίτηση. Η αιτιολογία μιας διοικητικής πράξης δεν εξαρτάται από τη σημασία της θέσης διότι αυτό θα ήταν αντίθετο με τους κανόνες της χρηστής διοίκησης. Ο Δικαστής κ. Νικίτας στην απόφαση *Κωνσταντίνου ν. Συμβουλίου Υδατοπρομήθειας Λεμεσού* (ανωτέρω), ανέφερε τα εξής:

10 “Η δυσμενής ατομική διοικητική πράξη πρέπει να είναι νόμιμα αιτιολογημένη. Τη γενική αυτή αρχή ακολουθεί χωρίς παρεκκλίσεις η νομολογία. Η ανάγκη για αιτιολόγηση δεν αίρεται σε περιπτώσεις, όπως εδώ, που το αρμόδιο για την έκδοσή της όργανο διαθέτει διακριτική εξουσία. Αφού και οι πράξεις που απορρέουν από την άσκηση διακριτικής ευχέρειας υπόκεινται στην αρχή της νομιμότητας. Σε αντίθετη περίπτωση η διοίκηση θα είχε τη δυνατότητα να αυθαιρετεί. Το επιχείρημα για αντιμετώπιση ανάλογη με τη σπουδαιότητα της θέσης δεν βρίσκει έρεισμα στην επιστήμη ή τη νομολογία. Και αναμφίβολα μια τέτοια προσέγγιση θα αντέβαινε προς την αρχή της ισονομίας και θα εκθεμελιώνει συγχρόνως τις βάσεις για χρηστή διοίκηση.”

25 Όπως φαίνεται από τα πρακτικά της απόφασης τα μέλη του Συμβουλίου άκουσαν την άποψη και εισήγηση του Διευθυντή. Ο Διευθυντής Τμήματος βρίσκεται σε μοναδική θέση να γνωρίζει τόσο τις ανάγκες της υπηρεσίας που προϋσταται όσο και την απόδοση κάθε υποψήφιου υπαλλήλου. Είναι νομολογιακά καθιερωμένη αρχή ότι οποιαδήποτε απόκλιση από τις συστάσεις του Διευθυντή ή Προϊσταμένου του Τμήματος απαιτεί ειδική αιτιολογία. Οι λόγοι για τους οποίους χρειάζεται αυτή η ειδική αιτιολογία συνοψίζονται στην υπόθεση *Μακρίδης ν. Δημοκρατίας* (1983) 3 Α.Α.Δ. 622, 632, όπου ο Δικαστής κ. Πικής τόνισε τα ακόλουθα:

40 “A departmental head is in a unique position to appreciate the demands of a particular post and the qualifications necessary for the discharge of the duties carried by the post. A series of decisions establishes that the Public Service Commission must attach proper weight to his recommendations and heed them, unless they have reasons to the contrary, to be detailed in the

decision of the Commission.”

Η ίδια προσέγγιση υιοθετήθηκε και στις αποφάσεις *Δημοκρατία ν. Χαρής* (1985) 3 Α.Α.Δ. 106, *Φιλοθέου και Άλλοι ν. Δημοκρατίας* (1985) 3 Α.Α.Δ. 662, *Γεώργιος Χαρής ν. Δημοκρατίας* (1989) 3 Α.Α.Δ. 147. 5

Οι συστάσεις του Διευθυντή δεν εμποδίζουν το Συμβούλιο να επιλέξει τον καταλληλότερο υποψήφιο κατά τη δική του άποψη. Όμως σύμφωνα με τη νομολογία, παραγνώριση αυτής της σύστασης απαιτεί ειδική αιτιολογία. 10

Ο Δικαστής κ. Πικής στην απόφαση *Σταύρου ν. Δημοκρατίας* (1989) 3 Α.Α.Δ. 1206 αναφέρει:

“... η παρέκκλιση από τις συστάσεις του Προϊσταμένου του Τμήματος πρέπει να τεκμηριώνεται με τρόπο που να καθιστά την επιλογή του ενδιαφερόμενου μέρους εύλογη. Οι λόγοι οι οποίοι παρέχονται πρέπει να αντέχουν, όπως η αιτιολογία κάθε απόφασης διοικητικού οργάνου, στο δικαστικό έλεγχο. Όπως επεξηγείται σε πολλές αποφάσεις, η αιτιολογία πρέπει:

(α) να αποκαλύπτει τους λόγους της παρέκκλισης από τις συστάσεις του Διευθυντή, και

(β) να καθιστά, έχοντας υπόψη το περιεχόμενό τους, την επιλογή του ενδιαφερόμενου λογικά εφικτή.”

Στα πρακτικά της επίδικης απόφασης του Συμβουλίου δε φάνετα η ειδική αιτιολογία, απαραίτητη σύμφωνα με τη νομολογία. Η απόφαση δεν εμπεριέχει τους λόγους που οδήγησαν την πλειοψηφία στη μυστική ψηφοφορία του Συμβουλίου να ενεργήσει αντίθετα με τη σύσταση του Διευθυντή, επιλέγοντας το ενδιαφερόμενο μέρος. 30

Η παράλειψη να καταγραφούν στα πρακτικά οι λόγοι που οδήγησαν το Συμβούλιο να μην υιοθετήσει τη σύσταση του Διευθυντή αποτελεί επαρκή λόγο για ακύρωση της επίδικης απόφασης. Δεν παρίσταται ανάγκη να ασχοληθώ με οποιοδήποτε επιπρόσθετο λόγο που επικαλέστηκε ο δικηγόρος του αιτητή για υποστήριξη της προσφυγής. Εξάλλου, ενόψει των ευρημάτων του Δικαστηρίου στο θέμα των συστάσεων του 40

Διευθυντή δε θεωρώ αναγκαίο να προχωρήσω στην εξέταση των ισχυρισμών του ενδιαφερόμενου μέρους ότι ο αιτητής σύμφωνα με τα καθιερωμένα στοιχεία κρίσης, αξία, προσόντα και αρχαιότητα απέτυχε να αποδείξει έκδηλη υπεροχή.

5

Για τους λόγους που ήδη αναφέρθηκαν η προσφυγή επιτυγχάνει και η επίδικη απόφαση σκυρώνεται. Δε δίδεται οποιαδήποτε διαταγή για τα έξοδα.

10

Η επίδικη απόφαση ακυρώνεται χωρίς έξοδα.